

JOSEF ŠKVORECKÝ

Prima
Se
Z
ná

LEDA

Uprostřed města dlouhá řeka teče,
sedm mostů ji spíná,
po nábřeží chodí tisíc krásných dívek
a každá je jiná.

Od srdce k srdci jdeš zahřát si ruce
v paprscích lásky veliké a hřejné,
po nábřeží chodí tisíc krásných dívek,
a všechny jsou stejné.

Jaroslav Seifert

... čekají od každého, že nová práce bude
k nepoznání nová. To nejde. Člověk celý
život vypráví v různých obměnách jedno
a totéž.

Miloš Forman

Narodit se do světa krásy a zemřít obklopen
ohybnostmi, to je obecný úděl nás všech.

Evelyn Waugh

Jemným a krásným skutečným
rozumíme nejlépe, jsou-li
proměněny v éter vzdáleností
v čase.

Nathaniel Hawthorne

In memoriam Pavlu Bayerlemu
(31. 3. 1925 – 16. 10. 1971)

Prima sezóna začíná:

ZIMNÍ PŘÍHODA

*Uprostřed města sem a tam
pomalu teče líný proud.
To, co si myslím, neříkám,
říkám, nač jen lze vzpomenout.*

*Dívám se dívkám do očí a sním,
příjemně s nimi rozmlouvám.
Na to, co říkám, nemyslím,
to, co si myslím, neříkám...*

(Josef Krátký, septima b)

Seděl jsem na lavičce pod skokanským můstkem a dělal jsem, že se dívám na lidi v bazénu. Voda v bazénu byla zelená a průhledná a přes vysoké okno z mléčného skla hustě létaly drobné stíny. Venku sněžilo, svítlna v pasáži vrhala stíny sněhových vloček na mléčné sklo. Lázně hlaholily ječením holek, které kluci stahovali za nohy pod hladinu, a na protější straně bazénu seděla Irena se Zdeňkem a mlčeli. Díval jsem se, čekal jsem, co bude. Irena cákala nohama v zelené vodě, rukama se opírala o bílé kachlíky, opálená stehna měla trošku, ale příjemně rozplácá a bylo jí vidět

hluboko za ňadra. Zdeněk si románově hryzal spodní ret. Bylo mi jasné, že se pohádali.

Nalevo pod stínohrou na oknech vyšvihla se Marie Dreslerová z bazénu, ale někdo ji chytil za nohy. Zůstala ležet na břiše a přidržela se malé spáry mezi kachlíky. Modré plavky se jí zařezávaly do rozkroku a lemovala je tam bílá kůže poodhalené zadničky. Marie ječela, ale Kočandrlle, který ji držel za kotníky, nepustil. Jela pomalu ňadry po bílých dlaždičkách, až spadla nazpátek. Všude panovala všeobecná zábava.

Podíval jsem se znova na Irenu, a Zdeněk už tam nebyl. Rychle jsem se ohlédl ke kabinám. Mizel právě v jedné z nich a hlasitě za sebou práskl dveřma. Opuštěná Irena seděla sama na kraji bazénu, čuměla do vody a pravou rukou se drbala na levém rameni. Předloktím si přitom stiskla ňadra a ve výstřihu se jí udělala nádherná pěšinka.

* * *

Čekal jsem na ni v portálu dveří Městské knihovny a vločky se hustě sypaly kuželem modrého světla nad vchodem do lázní. Na chodníku ležel už hustý, načechraný, běloskvoucí koberec a jiskřil, jako kdyby do něho namíchali drobné brilantky. Irena se objevila v zeleném zimmníčku s hnědým šátkem na hlavě a s hnědou aktovkou v podpaží. Na chvíli se zastavila a zapla si zimmníček ke krku. Vynořil jsem se ze stínu a řekl jsem:

„Ahoj, duše!“

„Ahoj, Danny,“ obrátila na mě velké hnědé oči, které se jako vždycky smály. Na velké truchlení kvůli Zdeňkovu elegantnímu odchodu z plovárny to nevypadalo.

„Můžu tě doprovodit?“

„Klidně,“ řekla. Zařadil jsem se vedle ní a šli jsme rychle v chumelenici a na ramenou a na hlavách se nám dělaly malé

ZIMNÍ PŘÍHODA

sněhové závěje. Byla skoro tma, zatemněné lucerny vrhaly na ulici jenom bledoučké přeludy namodralého světla, ale bílý koberec sněhu naplňoval ulici krásným přísvětím.

„Ty seš krásná, Ireno,“ řekl jsem bez rozpaků. Byly doby, kdy mi dělalo problém, jak začít. Asi v kvartě jsem objevil, že je to jedno. Tak jsem řekl rovnou:

„Ty seš krásná, Ireno!“

„Copak chceš?“

„Co?“

„Co chceš?“

„Jak to?“

„Že říkáš, že sem krásná.“

„Dyť je to pravda.“

„Neni. A co chceš?“

Pravil jsem nezištně, protože v tom momentě mi opravdu stačilo, že s ní jdu.

„Nic nechci.“

„Lžeš!“

„No fakt!“

„Lež jako věž,“ řekla Irena. „Já tě znám. Ty dycky něco chceš.“

„Já? Dycky? Jedině že chci dycky bejt v tvý blízkosti, Ireno. Jinak nic.“

„Jo nic! Právě že to ti nikdy nestačí.“

Měla pravdu. Jenomže komu by to taky stačilo. Jedině mně, pomyslel jsem si trpce. Poněvadž mně muselo.

„Nestačí,“ řekl jsem. „Já tě miluju, víš?“

„To je vod tebe hezký.“

„Ale vod tebe to neni hezký.“

„Co? Co neni vode mě hezký?“

„Tohle.“

„Co tohle?“

Nojo, co vlastně? Že mě, aspoň zatím, odmítá. Na odmítání mají holky právo. Ale hezký to od nich stejně není. Obzvláště když to nedělají důsledně. Jako právě Irena. Omezil jsem se pouze na vyčítavé:

„Já tě miluju, a ty –“

„Já tě taky mám ráda.“

„To je ohromný!“

„A není snad?“

„Není. Ty to jenom říkáš.“

„Neříkám. Je to fakt.“

„Víš, jak stojí v bibli?“

„Nevím. Co?“

„Podle skutků jejich poznáte je.“

„Já dělám řadu skutků,“ řekla. „Copak tohle není skutek, že s tebou jdu?“

„Je,“ ušklíbl jsem se trpce. „Ale skutek milosrdenství. Na tamto sou jiné skutky.“

„Jenže na ty zas je desatero božích přikázání.“

„Že ty je tak dodržuješ, Ireno!“

„A ty jo?“

„No – přesně ne.“ Dostal jsem nápad. „Dyž mám někoho rád, tak je nedodržuju. Zásadně.“

„Já je zas zásadně dodržuju.“

„Dyž máš někoho ráda?“

Nevěděla jak dál. V teologii na mě nestačila. Býval jsem až do kvarty nejlepší ministrant a důstojný pán Meloun se mnou nápadně zaváděl řeč na seminář. Skoro mě to lákalo, jenomže v kvartě se mi začaly líbit holky. Irena si to mezitím srovnala v hlavě a řekla:

„Ano. Ponivač nechci bejt pokušení ke hříchu.“

„To seš stejně, ať chceš nebo nechceš,“ řekl jsem. „A mimoto kecáš.“

ZIMNÍ PŘÍHODA

„Houby.“

„Co třeba Zdeněk?“

„Ten – to je něco jinýho.“

„Mně připadá úplně stejnej jako já.“

„Až na to, že neni jako ty v tom hlavnim.“

„Ne? A v čem?“

„Neběhá za každou.“

„Já snad běhám za každou?“

„Skoro za každou.“

Takovou jsem měl pověst, to byl fakt. A byl jsem v tom ne poměrně nevinně. Nasadil jsem tragický výraz. Šli jsme zrovna kolem Granady, kde pod modrou žárovkou na rohu stál německý voják. Za Granadou se táhlo volné prostranství k nádraží a na nádraží najednou vyšlehl otevřený plamen z lokomotivy a ozářil hustě padající vločky. Sypaly se z výšky tmou a měkce dopadaly na ulici a na Ireninu hnědou hlavičku. Mlčel jsem, dokud jsme nepřešli kolem vojáka. Voják se za náma otočil, zřejmě učinil pokus kouknout se Ireně na nohy. Moje kroky vrzaly v čerstvém sněhu.

„Za každou!“ pravil jsem jako trpce. „A nevíš asi proč, Ireno? Zrovna ty nevíš proč?“

„Ponivač seš sukničkář.“

„A nevíš proč?“

„Ne,“ řekla. „Prostě seš. Některý kluci sou takoví. Já neřikám, že za to můžeš.“

„Já za to taky nemůžu.“

„Jenže to tě nevomlouvá.“

„Ale tebe taky ne.“

„Mě? Jaktó mě?“

„No tebe. Nedělej, že nevíš proč.“

„To nevim, teda.“

„Lež jako věž,“ opakoval jsem po ní. Neřekla nic. Věděla dobře, proč jsem sukničkář. Nebo, přesně řečeno, myslela si, že to ví. Byla dost důvěřivá. Když jsem jí řekl, že ji miluju, věřila tomu do písmenka. A já ji opravdu miloval. Ovšem –

„Lež jako věž,“ řekl jsem ještě jednou. „Ty dobře víš proč, Ireno, a vidíš, jaká seš.“

„Jaká? Já to nevím. Řekni mi to!“

„Ale dyť to víš.“

„Ani moc ne, věříš?“

„Ne? Tak já ti to řeknu, dyž chceš: krutá a bezcitná.“

„To není pravda,“ řekla.

„Je.“

„Náhodou seš vedle.“

„Nejsem. Tobě je úplně jasný, co na tobě chci, a přitom mi pokaždý dáš košem.“

„Seš úplně, ale úplně vedle,“ pravila Irena trochu záhadně. Jenže já se úspěšně potápěl do slovního žalu a nedošlo mi nic. Šli jsme přes bílou planinu za nádražím k řece a byli jsme tu první. Pláň před námi ležela netknutá, umetená a my jsme za sebou nechávali dvě řady stop.

„Pokaždý, Ireno,“ řekl jsem. „Dáš mi košem a bude ti úplně fuk, že mně je na umření. Žejo?“

Mlčela.

„Žejo?“ dorážel jsem. „Jsi krutá a bezcitná a já tě miluju a ty to víš a stejně mi dáš košem.“

„A co dyž nedám?“ řekla.

Vyrazilo mi to dech.

„Co?“

„Máš uši, ne?“

Civěl jsem na ni úplně neinteligentně. „Mám. Ale nějak jsem ti nerozuměl,“ řekl jsem a žvanil jsem honem dál, abych se z toho

ZIMNÍ PŘÍHODA

leknutí vzpamatoval. „Budu se na to muset podívat do slovníku, co to znamená. Povídalas vopravdu: Nedám?“

„No.“

„Nedáš!“ pronesl jsem zasněně a v duchu mě napadl nemrav-
ný význam toho slovesa. Rychle jsem kul železo, dokud teda
bylo žhavé:

„Ale kde, Ireno? A kdy? Zejtra? Jo?“

Zamyslela se. Byli jsme už skoro u jejich domu, u mostu přes
řeku. Řeka byla zamrzlá a ležela na ní tlustá bílá sněhová ducha-
na. Na rohu visela další modrá lucerna a vločky se přes ni sypaly
ještě hustěji než před chvílí u Granady. Vypadalo to, že celé
město zapadá sněhem. Vešli jsme do jejich ulice. Takové štěstí mi
připadalo nemožné. Ale snad moje ukecávací metoda konečně
zabrala i na Irenu. Anebo je v tom něco jiného? Vzpomněl jsem
si, že jsem v neděli zapálil v aule svíčku, abych získal Irenu. Tak
proto! Ta svíčka! Ale to se teda dá říct, že to je skoro zázrak. Po
těch letech. Skoro třech. Rychle jsem v duchu poděkoval Pánu
Bohu a Ireně jsem řekl:

„Šla bys – já bych sehnal klíče od Pittermanovic chaty a –“

„To ne,“ pravila rozhodně a zastavila se. Otočila se ke mně
a znova mi koukla těma svýma smějícíma se očima do obličjeje.
„Na žádnou chatu se nepude, Danny. To víš! To zrovna! Ale přid'
ve tři k nám, jo?“

„K vám?“ řekl jsem otráveně a naděje ve mně žalostně splaskla.
„U vás už sem byl. Sedumkrát. To je teda, jako dybys mi dala
košem.“

„To teda neni,“ řekla a odmlčela se a hnědé oči jí hříšně
zasvítily. „Táta má až do příští středy bilanci a chodí domu až
v noci.“

„A ségra?“ otázal jsem se nedůvěřivě.

„Ségra má vodpoledne basket, mistrák s Pakou.“

„Ireno!“ pravil jsem nadšeně. „Myslíš to vážně?“

„No asi jo.“ Vytáhla z aktovky klíč. „Asi úplně smrtelně.“

Odemkla, otočila se a podala mi ruku. Popad jsem ji za ni a pokusil jsem se jí líbnout. Vyklouzla mi jako užovka a zavřela mi skleněné dveře před nosem. Zevnitř zamkla. V bílém světle zasněžené noci jsem viděl, jak na mě za sklem dělá dlouhý nos a směje se bílými zuby. Přimáčkl jsem svůj nos na sklo, a jak se mě zmocnilo blaho, políbil jsem ty skleněné dveře. S hubou na skle jsem si oběma rukama divoce ukázal na hlavu a pak na ni. Zarazila se. Zatřepal jsem rukama a znova jsem si ukázal na hlavu a znova na ni. Ještě chvíli nechápala, nakonec jí to ale rychle došlo. Ve tmě za sklem zase zasvítíl její bílý chrup a ona přitiskla pusu na sklo z druhé strany a skrze sklo na mě vyvalila veselé oči. Jenomže jak jsme měli hlavy těsně u sebe, splynuly jí ty oči v jedno veliké, hnědé, legrační, smějící se oko a moje oči se v jejím zraku musely asi taky sjednotit, protože se zasmála. Civělo na mě jedno jediné veselé hnědé oko a potom zmizelo v mlze, jak se sklo zamlžilo naším dechem. Za chvíli jsem skrze sklo ucítil teplo z její pusy. Nechal jsem hubu na skle, až jsem najednou uslyšel její kroky na schodech a tichý smích a jak mi říká:

„Pa, Danny! A příd!“

Otočil jsem se do zimní noci a byl jsem úplně zpitomělý blahem. Poodešel jsem kousek od domu a podíval jsem se nahoru. Irena měla v okně zatemňovací roletu, nad lesem vykoul měsíc mezi mraky, ozářil je jako na romantickém obrázku a ozářil taky černá skla Irenina okna se zatemňovací roletou. Byla krásná noc, úplně vánoční. V tom krásném městě Kostelci. Stál jsem v té zasněžené noci jako patník, zamilovaný až po uši. A pomalu jsem zapadával sněhem. A pořád nikde ani noha.

ZIMNÍ PŘÍHODA

Pak za rohem slabounce zavrzaly něčí kroky, blížily se a v kuzelu modrého světla na rohu se objevila Marie Dreslerová.

* * *

Hned jsem vykročil, jako že se vracím kolem řeky z Bílovse. Marie měla na sobě tmavomodrý plášť k tělu s kapucí a tu kapuci lemovanou bílou kožešinou. Takže měla obličej zarámovaný obráceným V jako fau fýr viktorie a taky zlatýma kadeřema a koukala do bílé tmy očima jako pomněnky. Jak jsem se zmítal v lásce, hrozně se mi líbila. Bylo to krásné město a prima život v něm. Ve světle lucerny se zarýsoval Mariin štíhlý pas a štíhlá kolínka v rýhovaných punčochách a dole huňaté bílé válenky.

„Ahoj, duše!“ pozdravil jsem ji.

„Ahoj,“ řekla dost upjatě.

„Co že deš tak sama?“

„To se nesmí?“

„To se nemá,“ řekl jsem a nabídl jsem své služby. „Doprovodím tě.“

„Dnes už jednu doprovázel, ne? Mám dojem.“

„Já? Jaks na to přišla?“

„No copak tady asi děláš? Vždyť tady nebydlíš. Nebo bydlíš?“

„Byl sem v Bílovsi pro vostrou vodu.“

„Jo? A kde jí máš?“

Nojo. Žádnou jsem neměl.

„Zapomněl sem jí tam,“ řekl jsem pohotově, „protože sem tam myslel na tebe. Kudy chodim, tudy na tebe myslim.“

„Dybys nepovídal,“ řekla. Hbitě jsem se zařadil a už jsme kráčeli k pivovaru a nahoru do vilové čtvrti, kde bydlela. Měsíc svítil na bílou stráž Černé hory a zatemněné vily na ní seděly, každá s nějakým svým tajemstvím. A pořád sněžilo.

„Fakt, Marie,“ řekl jsem. „Ty seš tak krásná.“

„Hele, nech si to,“ pravila.

„Ty to nerada slyšíš?“

„Ty to říkáš každý.“

„Každý, vo kerý je to pravda. A to je vo tobě v první řadě.“

„V první řadě?“

„No.“

„Řikáš v první řadě?“

„V Kostelci určitě.“

„A v kerý řadě je to pravda vo Ireně?“ řekla a zamrkala na mě modrýma očima, poněvadž v černých řasách jí zůstala viset sněhová vločka.

„Vo tý? To ani nevim. Vo tom sem nikdy nepřemejšlel,“ řekl jsem. Zahnuli jsme do kopce, kolem vily pana profesora Citrona.

„Já přemejšlim pořád jen vo tobě.“

„A jakto potom, že na rande zveš pořád Irenu?“

Sakra. Čertví, co všechno si holky mezi sebou vykecají, pomyslel jsem si, ale povytáh jsem obočí a podíval jsem se zešikma na Marii. Měla takový jako plátěný pytel na šňůře, který táhla za sebou ve sněhu. „No,“ pravil jsem. „Někoho zvat na rande musím, dyž ty mi dáváš košem.“

„Hm,“ řekla Marie jako v knížce, zvedla nos do výšky a spadla jí na něj další krásná vločka a ona zespona našpulila růžovou pusou a sfoukla ji do tmy. „Užs mě ale dlouho vo žádný rande neřek.“

Tě pie! Mám snad narozeniny nebo co? pomyslel jsem si a vzpomněl jsem si na tu svíčku v aule a najednou taky na tu opatrnou klauzuli, kterou jsem ke své prosbě přidal, aby se mi svíčka na každý pád vyplatila: Pane Bože, dej, ať získám Irenu, nebo nějakou jinou hezkou dívku. A že jsem se pak celou mši svatou choval poměrně zbožně. Takže to mě asi za to Pán Bůh odměňuje. Ale je nějak štedrý, pane. Za jednu svíčku.

ZIMNÍ PŘÍHODA

„To hned napravím,“ řekl jsem. „Co děláš v neděli? Poď na lyže!“

„Hm,“ opakovala Marie a kolem nás přešla koule v perziánu, paní ředitelová Heiserová. „Rukulíbám, milostivá paní,“ pravila Marie jasně a nahlas a já se vzpamatoval a řekl jsem taky:

„Rukulíbám, milostivá paní.“

„Dobrý večer, dobrý večer,“ odpověděla koule a odvalila se po stráni dolů. Byli jsme už skoro u Mariiny vily s velikým zaskleným vchodem mezi dvěma korintskými sloupy, kudy před válkou vždycky večer bohatě proudilo světlo. Teď byla mezi korintskými sloupy tma a pořád vytrvale sněžilo. Marie zapadala v těch svých válenkách do sněhu až po rýhovaná kolínka a já se jím hrdinně brodil v dlouhých kalhotách a v polobotkách. Láska mnou pořád lomcovala a najednou mi z ničeho nic došlo, že je to vlastně teďka zas láska k téhle holce v rýhovaných punčochách! Hergot, jak to vlastně je?

Neměl jsem čas o tom uvažovat. Byli jsme už před brankou jejich vily a Marie se zastavila.

„Povídalas ‚Hm‘,“ řekl jsem rychle.

„Hm.“

„Co to jako znamená, ‚Hm‘?“ zeptal jsem se.

„Hm,“ pravila Marie, „znamená, že si to s tou nedělí ještě rozmyslim.“

A položila svůj pytel na sních, zašmátrala v něm rukou a jako prve Irena vytáhla klíč, jenže větší, od zahradní branky. Sakra, sakra, pomyslel jsem si. Není tohle snad řízení boží, že se holky pohádaly se svými milejma obě ve stejný den? A jestli není, co potom je řízení boží? Hořel jsem znásobenou láskou, div jsem na tom bílém sněhu nesvětélkoval.

„A kdy budeš rozmyšlená, Marie?“ naléhal jsem.

„Já?“ odemkla branku a zůstala v ní stát. „Třeba – zatelefonuj mi zejtra večer, třeba. Jestli ovšem chceš.“

„Jak vo tom můžeš pochybovat, Marie!“ sehnul jsem se jí po ruce, vzal jsem ji do své a políbil jsem ji na bílou pletenou rukavičku.

„Ahoj, ty!“ pravila a zaklapla mezi sebe a mě branku. Ten večer jsem teda byl zaklapnutý už podruhé, ale pokaždé velmi slibně. Branka byla umělecky vykovaná do podoby nějaké lilie. Pan Dresler trpěl fixní ideou, že pochází z francouzského šlechtického rodu de Resclerc, obchodoval ve velkém s textilem a tu lilii měl i na dopisních papírech, na kterých mi Marie občas odpovídala na moje milostné listy, co jsem jí je posílal hlavně o prázdninách k její babičce. Ale nezmohla se v nich na nic než na popisy deště anebo jak je hezky a že byli na houbách a ona našla hřib, a podobné blbosti. Nebyla moc na lyriku, aspoň v dopisech. A taky byla velice zbožná, snad nejzbožnější holka na gymplu, a proto měla jen jednoho, Frantu Kočandrleho. Jenže možná že na toho se právě vykašlávala.

„Dobrou noc, ty!“ řekl jsem. Odemkla domovní dveře, otočila se, modré panenky pod tím fau fýr viktorie na mě zamrkaly.

„Ty,“ řekla.

„Ty,“ řekl jsem.

„Ty,“ řekla docela tichounce a zapadla do Dreslerovic přepychové vily.

„Ty ty ty!“ pravil jsem v duchu sám k sobě, otočil jsem se a klusal jsem k městu. Jestli jsem nesvítil, určitě jsem asi světélkoval láskou. Je to možné, tolik kliky? Může člověk být zamilovaný do dvou holek *najednou*? No asi ano, řekl jsem si. Už asi jo, když to právě poznávám na vlastní kůži. A nebylo to špatné. Vůbec to nebylo špatné. I když, ovšem, to byl asi hřích.

Prodíral jsem se sněhem, který se pořád ještě sypal z nebe na krásné město Kostelec, a uvažoval jsem, jak to zařídím, se dvěma holkama na krku, aby to nekolidovalo. Protože jak si to Marie

ZIMNÍ PŘÍHODA

rozmyslí, bylo jasné. Holka, když řekne, že si něco rozmyslí, tak už je rozmyšlená.

Prodíral jsem se k městu, po kolena ve sněhu, tou liduprázdnou nocí. Nad zámeckou věží visela nějaká nezatemněná hvězda a bylo mi blaze. Začínala zřejmě prima sezóna.

* * *

A pořád sněžilo, ještě ráno, a celé dopoledne. První dvě hodiny ve škole, při latině a matyce, se dokonce muselo svítit. Láska mi zatemnila mozek, takže jsem nic nevnímal, ani pana profesora Bivoje, který nasázel za tu hodinu sedmnáct koulí kvůli nějaké exponenciální rovnici, a mně se jako zázrakem vyhnul. To všechno ta svíčka. Potom, o velké přestávce, mi nastal problém: kvinta, kam chodila Marie, i sexta, kam chodila Irena, byly na stejné chodbě a obě holky teda promenovaly, pod dozorem latinářky, v jednom kruhu. Vyřešil jsem problém tak, že jsem celou přestávku zůstal na záchodě a kecal s Harýkem o filmu *Celá škola tančí* s Alicí Babs Nilssonovou, a podobný problém, kterou doprovodit ze školy, jsem obešel tím, že jsem se na poslední hodinu ulil a šel jsem na bukvicovou kávu do městského hotelu Beránek. Nikdo tam nebyl, jenom v rohu hrál hrbatý pan Lajtner šachy s nějakým penzistou. Seděl jsem za širokým oknem s vyleptanýma květinama v rozích a v jednu hodinu se po náměstí začali trousit kluci a holky z gymplu domů. Přestalo sněžit a náměstí svítilo, hladce přikryté bílým sněhem, že mě skoro bolely oči. Karavana z gymplu táhla s aktovkama a v zimácích a po nejhezčích holkách házeli kluci sněhové koule. V kavárně bylo teplo a mně bylo příjemně, jak jsem tam seděl jako na přehlídce. Byla to opravdu prima sezóna. A pak jsem viděl Marii, jak uhýbá palbě sněhových koulí a kapuce spuštěná na záda jí dělá tentokrát docela regulární V, fau fýr viktoría,

a zlaté vlasy měla až na záda a kolena zase v těch rýhovaných punčochách. Potom přešlo několik skupinek z nižšího gymnasia a pak hnali Irenu hotovou sněžnou kanonádou a Irena utíkala přes náměstí, sama, smála se a koule svištěly kolem ní a jedna se rozprskla na pískovcové soše vyklešťovaného mučedníka, o kterém nám velebný pán Meloun namlouval, že znázorňuje značkování otroků rozžhaveným železem, ačkoliv vedle mučedníka byl pískovcový pes a držel to v tlamě. Měl jsem neskutečný pocit, že se mi všechno jenom zdá, obě ty holky, jedna hezčí než druhá, a obě se už dopustily malého počátečního hříšku předehty k nevěře a obě to vědí a já to vím, ale nevědí to jedna o druhé, kdežto já to vím o obou a jinak to neví nikdo, ani jeden z těch, co je tu ženou koulema přes náměstí, a nejmíň ze všech to ví blbec Zdeněk Pivonka a blbec Franta Kočandrle, nevědí ani ň o mojí krásné šanci. Karavana přešla, na náměstí nebylo už nic zajímavého. Zaplatil jsem bukvicovou kávu a vypadl jsem z kavárny. Pod bičem dvojnásobné lásky táh jsem domů jako náměsíčný.

* * *

Ve tři jsem opatrně vešel do Ireniny ulice a nenápadně jsem se rozhlédl. Bylo ospalé sobotní odpoledne a nikde zase ani noha. Kdyby se náhodou uplatnil zákon schválnosti a náhodou šla kolem Marie, můžu vždycky říct, že jdu k Brynychovi. Bydlel tam taky, ve čtvrtém poschodí. Ale lepší je neriskovat.

Vylezl jsem do třetího poschodí a zazvonil jsem u dveří, nalakovaných na žluto, s mosaznou špehýrkou. Bylo ticho, jenom jsem slyšel, jak mi tluče srdce. Měl jsem trému. Tohle tedy vypadalo vážně. Tohle už nevypadalo jenom na líbání a muchlování. To teda ne. Za dveřma bylo taky strašné ticho, a vůbec v celém baráku, všichni asi byli v tahu a mně napadlo, že takovéhle ticho

panovalo asi ve všech těch domech, kam podle románů Bedřicha Böhnela chodili elegáni svádět přes den nevěrné paničky zaměstnaných mužů. Jenomže elegáni v tom měli praxi. Krk se mi úplně stáh trémou. Já byl spíš konverzační typ. Ještě tak dotyky, jak tomu říkal velebný pán Meloun, ale teď to vypadalo, že půjde do tuhého. Rozklepaly se mi nohy, a Irena najednou klidně otevřela dveře, vůbec nebylo slyšet kroky, a stála přede mnou v kostkované blůze a šedivé sukni a na nohou měla červené pantofle s bambulkama.

„Ahoj, Danny. Pod' dál,“ řekla a usmála se na mě veselýma očima. Měla je úplně klidné.

Vstoupil jsem do předsíně a tréma mě skoro knokautovala. I v bytě bylo to ticho, Irena šla přede mnou, zadeček se jí rýsoval v úzké sukni a hnědé vlasy měla vykartáčované a leskly se jí, jako kdyby byly z leštěného kaštanu. Hergot, hergot, drmolil jsem v duchu a šel jsem za ní dlouhou předsíní po červeném kokosáku a díval jsem se jí na pohyblivý zadeček jako zhyponotizovaný.

V tom bytě bylo strašně ticho a v předsíni skoro tma. Irena otevřela dveře do svého pokoje a já tam vlez za ní. Všechno tam bylo nějak strašně zvláštní, to tím, že to byl Irenin pokoj. U stěny stál zelený gauč, naproti bylo široké okno a za ním protější čínžáky, celé zapadané sněhem. V jednom rohu pokoje šatníček, na stěně vedle malé benátské zrcadlo, kousek dál psací stůl s pohárem, který Irena vyhrála v létě za vítězství v kategorii mladších dorostenek v přespolním běhu na zámku. Pod pohárem nějaké otevřené sešity. Irena na ně ukázala opáleným prstem:

„Heleď, Danny. Dyby někdo přišel, tak mi pomáháš s matykou.“

„Já, jo?“ přemohl jsem nadlidsky trému a promluvil jsem s ironií v hlase. „Já měl z matyky ve čtvrtletí napínáka a předloni reparát.“